

vsaki dan, 3730 vsako uro, 60 vsako minuto, tedaj vsako sekundo eden.

Rodi se jih pa vsako leto 412 milijonov, tedaj 82 milijonov več kakor jih pomrje. Človeški rod bi se tedaj silno pomnožil, ako bi ne bilo kug in vojsk na svetu, ktere pomanjšujejo število ljudi.

Največ ljudi se rodi pa tudi umrje ponoči.

Izmed 120 osób vsacega spôla in vsake starosti se ena oženi ali omoži — sploh je leto in dan po celem svetu 83 milijonov in 800.000 ženitev.

Po „Fortschritt.“

Dopisi.

Iz Konelijana (Conegliano) na Laškem 3. sveč.

J. G. — Letos tudi nas huda zima pestí. Sneg, akoravno ne čez pol čevlja visok, pokriva laške planjave; burja podnevi ga ne otaja, stekleno jasna noč ga tudi ne stisne. Pri nas na Kranjskem vabi človeka v zakurjeno krčmo; al pojdi tukaj v katero koli gostivnico, ne boš se ogrel ne. K poliču vina postavi ti krčmarica z žerjavico napolnjeno „scaldino“ (kozico); tù si prste ogrevaj, noge in drugi život pa v žep vtakni, če moreš, da te ne bo zeblo. Na Laškem celó v najmenitnejših hišah ne iztakneš nobene peči. Ženska po ulicah gredé drži v roci kozico z žerjavico in si roke ogreva, možkega pa najhujša zima ne straši, da ne bi svojih „petoralli caldi“ prodajal. Zdravi!

Iz Trsta 14. sveč. Druga veselica v tukajšnji čitavnici, 6. t. m. bila je še veliko lepša in sjajniša od prve, ki smo jo imeli 25. prosenca, in o kateri so „Novice“ že govorile. Komaj bi se bil kdo tega nadjal, če se premisli, da vès tisti dan je bilo pravo neprijetno vreme, in da ravno zvečer je burja strašno hrupela, ob enem pa tudi sneg na vso moč padal. To nam pač jasno dokazuje, kako da so tudi tukajšnji Slovani vneti za svojo narodnost. — Pustni dan je tudi letos spričal, da pravi Tržaščani ne marajo tistih demonstracij, ki se na pr. v Benetkah zapazujejo nekaj let zarad pustnih veselic. Kočij, šem in gledavcev zlasti po glavnih ulicah (Corso) je bilo vse polno, pa žalibog zraven tudi — tacih prekanjencev, ki so pridno porabljali v gnječi to priložnost, kakor po navadi, za kradež. Kako da se pa ti lupeži vedéjo v tem svojem hudobnem delu, vam bo razjasnila omena le enega primerljeja. Ko je namreč neka gospá na pepelnično sredo kupovala na planjavi (placi), kakor po navadi, kar ji je za hišo potreba, se ji približa nek mlad klatež (morebiti ravno tisti, ki ji je bil na pustni dan zmuznil z žepa listnico z desetimi goldinarji vred), zavpijoč: „la guardi di drio due putazzi!“ zato, da bi se obrnila, in da bi ji on nanagloma izpotegnil listnico, ker je gotovo že vedil, kje da jo precej najde. — Takih reči vidimo mi žalibog tukaj še zmiraj! Dobro je pa, da se kaj o temu govori tudi v „Novicah“, ker utegne gotovo podučiti ljudstvo, zlasti tuje, ki prihaja v Trst, nesumjaje nikakor kaj tacega, da se vé varovati.

Iz Sežane 10. svečana. — Ker se od mnogo krajev sliši, kako slovenski jezik napreduje, in ne samo pri priprostih, ampak tudi pri omikanih čedalje večo veljavo dobiva, naj tedaj tudi povemo, kako je pri nas s slovenščino. — Kar se tiče šol, se sme reči, da so naše tržaške šolske oblastnije prve bile, ki so zato skrbele, da se je naš materni (slovenski) jezik že leta 1848 v naše ljudske šole vpeljal. Vsak človek zdrave pameti spozná, da je živa potreba, da se vsako ljudstvo po vsem božjem svetu, tedaj tudi naše, najprvo v maternem jeziku podučuje in potem še le, kadar tega že dobro ume, se v drugih ptujih jezikih uri. — Kar se tiče naše c. k. uradnije, moremo reči, da nobenemu narodu

njegovih pravic ne krati, samo to je želeti; da bi se od konca do kraja vsi razglasi in vse pisma, ki jih tukajšnje priprosto ljudstvo v roke dobiva, po slovensko, ne pa po laško ali pa po nemško pisali; tukajšnji narod je slovensk in večidel vsak kmet zná slovensko brati in pisati. Ni dolgo tega, kar se je nekemu županu prigodilo, da je mogel zavoljo nekega razglasa, ki je bil po laško pisan, precej dolgo pot koračiti v kancelijo, da je vprašal, kaj da stoji zapisano na razglasu, ki je na njegovih vratih nabit bil; potem še le je mogel svojim vaščanom razjasniti ga. Vsega tega bi ne bilo treba bilo, ako bi bil razglas v slovenskem jeziku pisan bil, zakaj župan prav dobro ume slovensko brati in pisati. Da je potrebno, da se vsakemu narodu pravica skazuje, je tukajšnji bilježnik g. Peter Kozler že zdavnej previdil; on nam že več let kupne, ženitne in druge pisma v maternem jeziku spisuje. Neizrečeno so ljudje veseli, da razumejo, kar v rokah imajo, in jim ni treba, kakor popred, za prebiranje pisma v ptujih jezikih pisanega, mnogokrat celo uro hodá kakega tolmača iskati, kateri mu ga je še vrh tega včasi tudi napčno razložil in tako še v škodo in zadrego pripravil. Gospod Kozler je res mož, kakoršnega današnji časi potrebujejo. Zato mu pa želi tudi cela soseska svojo hvaležnost skazati, da ga voli, ako pride kaka županijska ali deželna volitev na vrsto, za svojega zastopnika. Sveta si je, da je mož prav za nas.

Iz Volč pri Tminu. P. P. — Rad bi Vam iz naše okolice kaj pisal, al nimamo nič veselega. Čiginski fantje so se z volčanskimi unidan v krčmi stepli; hišni gospodar, ki pride jih mirit, je dobil za to — nož v trebuh! To je vendar strašno, da se še zmiraj pripetujejo take nerodne reči kakor med divjaki! — O národnem življenji pri nas ni duha ne sluha. Da smo ravno le pičle pol ure od tminske čitavnice, se vendar pri nas od národnega čutja čisto nič ne vé; še vse trdo spi. Naš kmet ne „Novic“ ne družega časnika ne pozná. „Amtira“ se po nemški v županii; to je nobel se ve da; ako bi naše „birgermajstre“ imenoval „župane“, jih lahko razžališ. Srenjski „šribarji“ tù in tam tudi družega ne znajo kot malo nemščine, pa še to slabo, slovenščine se pa bojé strašno. Res je, da od starih ljudi ne moremo veliko za mili naš jezik pričakovati; pa žalibog, da tudi naša farna šola hira, ker se za ubogo revico nobena duša tako ne zmeni, kakor bi trebalo. Bog daj bolje!

Iz Vremske doline na Notranj. 9. sveč. A. M. Človek popotvaje po svetu marsikaj vidi in sliši. 6. dne t. m. šel sem po opravilih v Istro do malega mesta Umago. Predpustno nedeljo prišel sem v Savudrijo, ko se je ravno vernim služba božja opravljala; med sv. djanjem se je kakor drugod bralo pripravljanje v postni čas v laškem jeziku; po dokončanem berilu zbrani množici dušni pastir vse po slovanski, njenem domačem jeziku, razumljivo dopoveduje. Ker so verni oddaljeni od cerkve, so se potem litanije pele pa čudo: v laškem jeziku: „Santa Maria“ in tako naprej. Slišal pa sem odgovarjati mnogo ljudstva „za nas Boga prosi“. Tako še dan danes Istrijani ob bregovih jadranskega morja ne vedó, ali so Slovani ali Talijani! — Kmetijskim gospodarjem naj povem še celó redko prikazen, da našemu županu je v Istri na pozimski paši neka ovca pet mladih jagnet vrgla; troje je bilo že mrtvih na svet prišlo, eno je čez dve uri konec vzelo, eno in pa mater sem živo vidil.

Znad Kolpe 5. sveč. Pred nekoliko dnevi prišel je neki učitelj k okrajnemu predstojniku v . . . , in ga prosil, naj bi njegove pobotnice pregledal, ker bi rad pri davkarii nekoliko denarja dobil. Vzel jih je gospod, nekoliko pogledal, in mrzlo rekel: „Gehen's halt zum

Steueramte, wenn man was überflüssiges Geld hat.“ Ako bi taki gospodje uradniki le od „überflüssig“ denarja živeti morali, ne vem, ali bi jim tudi ljubo bilo, da bi po Vodnikovih besedah moral njih želodec v gostje hoditi pod rebra? Naj bi saj enmalo pomislili, da ubogi „šolmaštri“ tudi morajo živeti kakor oni, in da je učiteljski stan že sam po sebi dosti grenak stan, ki nikakor ne more živeti od „überflüssiges Geld!“

Mklož. Pravicoljub.

Iz Ljubljane. I. — 11. dne t. m. je štenografično društvo obhajalo letni zbor in spomin na Gabelsbergerjevi*) rojstni dan. V zboru je predsednik, gosp. Kaprec, govoril o napredku in delovanju društva; dotični odsek je predlagal o dnarstvenih zadevah, in potem se je volil društveni odbor za prihodnje leto. Predsednik je bil izvoljen gosp. Kaprec, tajnik gosp. žl. Frič, in dnarničar gosp. žl. Raab. Po končani volitvi se je pričela živa borba o predlogu: „naj se naše društvo pridruži sistemnemu zboru za nemško štenografijo v Draždanah.“ Poročevalec je bil g. Bettelheim, in je predlagal, naj društvo izreče: da se pridruži z okrožjem dunajskega glavnega društva omenjenemu zboru; ako bi pa dunajsko društvo kaj ugovarjalo, da se pridruži s tirolskimi in solnograškimi društvi nemškemu odboru. V obče so podpirali ta predlog gospodje Frič, Raab in poročevalec; zoper so govorili gospodje dr. Costa, Kaprec in stotnik Prehtl. Gospod dr. Costa je povdarjal, da bi naše društvo kaj malo veljave imelo v zvezi z nemškimi društvi; naše društvo ima pomen le tedaj, ako se slovenske štenografije poprime. Gosp. Prehtl je tudi živo priporočal, naj ne segamo dalje, kakor na Dunaj, in naj se poprimemo najprvo domačih jezikov itd. Ko se je glasovala z „da“ in „ne“ je bila polovica „za“ in polovica „zoper“, in predlog je bil tedaj po parlamentarnih pravilih zavržen. In tako je v veselje naše zmagala prislovica: „Warum in die Ferne schweifen — sieh! das Gute liegt so nahe!“ Po dokončani seji so se zbrali gosti in štenografi pri obedu, ker so se razne napitnice napivale. Tu omenimo le nekterih: Gosp. Kaprec je pozdravil juristično društvo, ki je naše društvo tako prijazno pod streho sprejelo. Odzdravljajal je to napitnico gosp. dr. Zupan, podpredsednik omenjenega društva. Gosp. žl. Frič je napil avstrijski armadi. Gosp. Kaprec nazočemu gosp. dr. Schöpel-nu; gosp. Schöpel kranjski deželi; gosp. dr. Costa deželnemu zboru in odboru; gosp. profesor dr. Vrečko mladini, ki se s slovensko štenografijo peča itd. Društvo se je razšlo pozno ponoči. Ker se kaže, da bode društvo ostalo „domače društvo“, mu živo priporočamo slovensko štenografijo!

— Bridko novico naznanjajo danes „Novice“ svojim bravcem, da prečastiti gosp. fajmošter Matvez Ravnikar v Predosljih nad Kranjem je umrl. Več let je bolehal za pljučnico; sklenil je v Gospodu svoje življenje zvečer 14. dne t. m. v 62. letu svoje starosti. V zgodovini slovenskega slovstva, cerkvenega in svetnega, zlasti zgodovinskega, živelo bo z deli njegovimi ime „Poženčanovo“, dokler bo Slovenca na svetu, kajti bil je eden najmarljiviših pisateljev naših že takrat, ko smo slovenske pisatelje šteli še na prste. Znano nam je, da v rokopisih njegovih je še mnogo gradiva; naj bi se ne pogubilo! — Bodi mu zemljica lahka!

— Svetli naš knezoškof so popoldanske postne pridige v slovenskem jeziku začeli v nedeljo v stolni cerkvi. Kako hrepení narod po besedi višega svojega dušnega pastirja, pričuje očitno tolika gnječa v cerkvi, da škof niso iz škofije mogli po svoji navadni poti do prižnice priti, ampak šli so od druge strani.

— Gosp. župan Ambrož je te dni izdal v nemškem in slovenskem jeziku pravila za oskrbovanje Fr. Metelkove ustanove (štiftenge) za sirote. Tem pravilom je dodana cela oporoka ranjega blagomila s kratkim životopisom njegovim.

— Društvo na pomoč bolnim kupčijskim pomočnikom je izvolilo g. A. Trinkerja za ravnatelja, g. Fr. Kadivnika za namestnika njegovega; g. Vaso Petričič je dnarničar, tajnik pa g. Bl. Cegnar.

— Ker je gospod Hradecky stopil v pokojni stan, je v hranilnici naši na njegovo mesto bil 11. dne t. m. izvoljen g. R. Janežič za predstojnika, gosp. R. Prégl za dnarničarja, za prvega oficijala g. R. Valant, za drugega g. R. Vašer, g. K. Čurn za 1., g. J. Kagnus za 2. kancelista. O gospodarstvu hranilnice bomo v prihodnjem listu povedali kaj več.

— Naše gimnastično društvo „Sokol“ je pustni večer v dvorani, ktero mu je čitavnični odbor prepustil za ta večer, tako zanimivo veselico napravilo, da vsi gosti — in ni jih bilo veliko manj kot 200 — se še danes radostni spominjajo tega, kar so vidili in slišali. Vse je bilo tako živo in zabavno, pri vsem tem pa spodobno, da bi se bil radoval tudi najtožniši hipohonder; zdaj godba zdaj deklamacija, zdaj petje zdaj ples — vse na videz velika zmešnjava in vendar vse lepo vredjeno. „Sokolci“ so tudi v pesmi, godbi in deklamaciji pokazali svojo zmožnost; slišali smo prvokrat izvrstnega našega pevca g. Vojteha Valenta-ta prelepo kompozicijo (čveterospjev) „Lahko noč“, ki se je močno prikupila; zagledali smo se v nekatere maske, da smo jih le neradi izpustili iz oči; vzlasti pa je ena zvonec nosila z zgovornostjo svojo in bistrumnimi opazkami tako, da bi tudi dunajski „Figaro“ vesel bil šaljc njenih. Al ni namen teh vrstic, da bi popisovali vse to kakor bi radi. Kaj pa so pokazali s telesno svojo izurjenostjo junaki „Sokolci“ danes prvokrat občinstvu, le to hočemo povedati, kolikor nam prostor dopušča. 16 produkcij smo vidili, ki so jih izpeljavali za to izbrani gospodje pod vodstvom vrlega svojega mojstra in učenika g. Mandiča. Ko se vsi drugi vstopijo v veliko kolo, se začno v sredi dvorane gimnastične igre; pri vsaki počenjajo na tla, kar jih stoji v krogu, da gosti vidijo vse lepo. Prvo je bilo, da stopi 8 „Sokolov“ v sredo in po dva in dva narejata v gimnastiki tako imenovanega „dvojnega psa“; po tem je sledila „prosta tehtnica“ po nogah in rokah; zdaj stopita dva večih „Sokolov“ ter se z rokami podpirata, tretji pa s stegnjenima rokama naredi čez nju „salto mortalo“; potem stopi v sredo naš izvrstni „kavčukar“; vleže se zdaj na prsi in se z nogama glave dotikuje, zdaj se vstopi na noge in z glavo znak obrnjeno noge dosega itd. Tù se dva „Sokola“ prevračata, da se vse čudi gibčnosti njuni; tam se 4 „Sokolci“ na glavo postavljajo, noge skup in narazen stavijo, eden pa se med njimi znak preobrača. Zdaj dva najmočnejših, res prava „Herkula“, držita vsak enega „Sokola“ s stegnjeno roko navpik v ravnotežji. Tù nekteri hodijo po rokah, tam se kaže „ribji skok“ ritnisko čez glavo; tù vidimo navadnega dvojnega in trojnega orla; „Herkul“ pa prime najprej enega, potem dva „Sokola“ za pas; z eno nogo se potem v noge Herkulove vpreta, drugo nogo pa, kakor tudi roke, prosto v zraku držita. Zdaj primejo 4 „Sokolci“ drog, na kateri se neki „Sokol“ v vreteno vrti in sicer z razpetima rokama, naprej in nazaj; na ravno tem drogu,

*) Gabelsberger, rojen v Menihovem na Bavarskem, je osnoval izvrstno sistemo za štenografijo, ki slovi po vsej Evropi, in je prestrojena že tudi za mnoge slovenske narečja. Pis.

kterega na vsaki strani le en „Sokol“ z razpeto roko kviško drži, dela več „Sokolov“ tehtnico, gnjezdo itd.; pa tudi na ta drog se obesi več „Sokolov“, da se ga oklenejo le s prsti na nogah, in tako visé več trenutkov. Zdaj „Sokol“ spleza na „Sokola“, pa se na rami njegovi postavi na glavo. Končale pa so se gimnastične igre z „veliko piramido“, katero je lepo izpeljalo 10 „Sokolov.“ Ni nam treba dostavljati, s koliko glasno pohvalo so gledavci spremljevali vsako produkcijo, in kako so se zlasti zavzeli nad vsem tem, kar so delali gospodje „Predsokoli“. Mi pa smo se spominjali pri vsem tem pogledu besed Koseskovih:

Vse doseže sosed moj!

Dlan domá mu ne odreče itd.

— Prihodnjo nedeljo je v čitavnici naši velika „beseda.“ Začela se bo s pesmijo Vilharjevo „Po jezeru“, ki jo bo pel združeni kor gospodičin in gospodov. Za njo pride humoristično berilo gosp. Fr. Levstika: „Prepir v šaljivem pogovoru med črkami: ali je r samoglasnica ali ne.“ Tej humoreski sledi muzikalna produkcija. Besedo sklepa po gosp. J. Globočniku poslovenjena gledišna šalo igra „Pravda.“ Začetek „besede“ je brž ob 8. uri.

— Danes zvečer napravi filharmonično društvo koncert v gledišču v prid ranjenem v Schleswig-Holsteinu.

— Zopet se bo odprla cukrarnica v Ljubljani. Gosp. brata Pongraca in gosp. Kalister jo bojo začeli; izprva bojo delali samo sladkor (cuker) kolonialni, kakor ga je sladkornica delala poprej; pozneje se bojo lotili tudi sladkora iz pese, zdaj povsod navadnega. Mestu našemu je nov začetek te fabrike neprecenljiva dobrot.

— Vodstvo tukajšne kazine, priznavši, da njega kakor njegove goste je žalila tista opazka, ki jo je unidan pisal dr. Issleib o gospodih iz Hrvaškega, je v 34. listu „Laib. Ztg.“ z odločno besedo očitno zavrnilo nespodobnost pisavčev. — V poslednjih „Plaud.“ zagovarja sicer pisarijo svojo z izvinki, nas pa osrečuje z nekakšno — denunciacijo. Za tako orožje nimamo besede.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Na čelo današnjemu novičarju stavimo vsemu slovanskemu svetu prežalostni glas, da zopet se je utrnila sjajna zvezda na slovenskem obnebj, da

Vuk Štefanović Karadžić,

oče nove srbske književnosti, mnogozasluženi nestor na slovstvenem polji, kterege so slavile akademije znanosti na Dunaji, v Berlinu, Petrogradu i. t. d., pa častili tudi Göthe, Grimm, Ranke, Laboulaye, Šafařík, Miklošič in mnogi drugi veljaki vseh narodov, je na Dunaji umrl 8. dne t. m.

Pogreb 10. t. m. dopoldne ob 11. uri je bil slovesen, vreden velikéga narodnega moža.

— Državni dunajski zbor je končan. V ponedeljek po 11. uri je strel topov in petje zvonov po cerkvah naznanilo, da so ga presvitli Cesar razpustili z slovesnim ogovorom, ki je bil z navdušenimi slavaklici sprejet. — Poslednje dni ste se zedinile zbornici še o vseh državnih stroških, v kateri ste si bile popred navskriž; ministerstvo samo je odstranilo davek za obilnino (lišp in potrato); predlog dr. Rygerjev, ki je hotel, da bi se ogersko in hrvaško pravosodje stopilo s pravosodjem vseh družih dežel avstrijskih, je bil skor da soglasno pokopan; le 4 poslanci so glasovali ž

njim; sam državni minister se je uprl zoper njega. Bil je pa ta predlog zopet nova priča, da nekteri poslanci nikdar nikoli niso siti centralizma in če bi za-nj celó trebalo predreti diplom oktoberski in patent februarški! — Po končanem zdaj dolgem državnem zboru, ki pa je dosihmal celó malo dovršil novih ustavnih postav, pričeli se bodo kmali deželni zbori, kdaj? še ni prav znano. Tudi od hrvaškega deželnega zbora se čedalje več govori, da se prične meseca aprila. — Tistih 40 milijonov gold., ki jih država potrebuje, ji bojo posodili z dunajsko naupnico vred veliki dnarničarji Rothschild, Sina in Wodianer; za 100 gold. so ji dali 96. — Da se na Dunaji tudi ustanovi čitavnica slovanska, je že podal začasni odbor pravila c. kr. deželnemu poglavarstvu; odbor je sestavljen iz dveh državnih svetovavcev, več doktorjev, profesorjev, umetnikov, trgovcev, uradnikov itd. slovanskega rodú. — Govori se pa, da državno ministerstvo misli nemško „Agr. Z.“ vladí v lastnino kupiti za 20 do 30.000 fl., in da „Nar. Nov.“ bodo organ dvor. hrvaškega kancelara. — Kakor se po časnikih bere, se hoče na Českem in Marskem mnogo županov in srenjskih odbornikov opovedati svojemu opraviilstvu, ako ne bo novih volitev zdaj po preteku 3 let, kakor veva postava od leta 1849. — Na Ogerskem so nadloge ljudstva velike, pa tudi je milost velika; najplemeniteje gospé žrtvujejo se zato, da se steka obilo milodarov. — Za vojake pa, ki trpijo v danski vojski, se odpirajo posebno tudi na Štajarskem milostljive roke, ki darujejo milošinj svojim rojakom štajarskega polka. — Misli se je, da bode kmali konec vojske v Schleswig-Holsteinu; al ne kaže se tako, ker Danci so sklenili vsó svojo moč napeti, da branijo okope (šance) Düppelske in otok Alsen. To dvoje pa Dancem vzeti, bo še silna težava, in dokler tega nima avstrijsko-pruska armada, nima Schleswiga. Neki čuden glas pa je počil te dni iz Pariza, da se utegneta angleška in francozka vlada zediniti o tem, da se danska oblast obdrži, za katero se utegne potegniti tudi švedska in ruska vlada. Ako se to zgodi, je homatij brez konca in kraja, zakaj „Triest. Zeitg.“ piše iz Turina, da v poslednjem ministerskem zboru je kralj talijanski rekel, da prvi vojak angležki, ki pride v Schleswig, naredi, da talijanska armada maršira čez reko Minćio. — Romanija in Srbija prizadevate mnogo skrbi turški vladi; vojska na spomlad se ji zdí gotova, zato bo neki Omer paša izvoljen za vrhovnega poveljnika vse turške armade evropejske. — Tako imenovana „narodna vlada“, ki vodi poljski punt zoper Ruse, čedalje predrznejše postopa; 27. januarja je oklicala, da vsak, naj je vojak ali civilnega stanú, kdor je zapustil narodno službo in se ne vrne do 15. marca, zgubi vse pravice, je nepošten, in vsak ga smé ubiti kdor hoče!

Listnica vredništva. Gosp. P. P. v V: Hvala srčna za „slov. civid.“ — Gosp. J. L. v Ž: Donesek Vaš za „album“ je sprejet. — Gosp. Dr. L. v Kr: Radostni prejeli, pa za danes bilo je prekasno.

Kursi na Dunaji 16. februarja.

5 % metaliki 71 fl. 55 kr. Ažijo srebra 18 fl. 25 kr.
Narodno posojilo 78 fl. 90 kr. Cekini 5 fl. 71 kr.

Loterijske srečke:

V Gradcu } 10. febr. 1864: 47. 49. 35. 10. 5.
na Dunaji } 70. 41. 7. 66. 4.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji bo 24. febr. 1864.